

gjældende Regler ere undergivne offentlig Skiftebehandling, med andre Ord, den frigjør Boer i disse mange Tilfælde for de Gebyrer, som ellers skulde erlægges til Skifteretten. Det er jo ikke blot mange Tilfælde, i hvilke nu offentlig Skiftebehandling finder Sted, hvor denne kan bortfalde fra først af, men der aabnes tillige Adgang til, at Boer senere kunne overgaa fra offentlig til privat Skiftebehandling. Det er Noget, som kan komme til Anvendelse i alle Boer, men navnlig kommer det jo til Anvendelse i de Boer, hvor der er efterlevende Egtfæller, og jeg er vis paa at være i Overensstemmelse med den almindelige, folkelige Opfattelse, naar jeg siger, at netop ved saadanne Leiligheder ønsker man at kunne behandle Boet saa vidt muligt uden Indblanding fra det Offentliges Side og saa lidt muligt at blive plaget med Gebyrer. Paa disse Gebeter gjøres der altsaa betydelige Forandringer. Men, siger det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds — jeg antager i alt Fald, at han vil sige det —: Jeg indrømmer og erkjender alt dette; jeg indrømmer, at det er en god Lov, og at den i mange Henseender maa siges virkelig at komme den folkelige Opfattelse imøde. Jeg antager fremdeles, at han vil erkjende, at i mange Henseender medfører denne Lov i og for sig en Nedsættelse i en Formindfælselse af Afgifter og Gebyrer; men, vil han sige til: Dette er ikke Alt, vi kunne ikke nøies dermed, men maa gaa endnu videre med Gebyrnedfættelserne, og vi have ingen Sikkerhed for, naar vi slippe denne Sag af vor Haand, at det saa ikke skal være længe inden vi faae den Lov, som i det Hele og Store skal omordne Gebyrloven. Dette, tror jeg, er omtrent det ærede Medlems Løftegang. Han sagde: Opgives Forbindelsen, saa at de Retsskyldige faae Deres, faae, hvad der fornemmelig interessere dem, men vi ikke faae vore Duffer opfyldte, saa vil det vist kunne lade længe vente paa sig, inden vi kunne faae Forandringer i Gebyrloven, saa vil det vist kunne lade vente længe paa sig, inden man faar Finansministeren til at være imødekommende med Hensyn til Gebyrlovgivningen. Jeg har allerede paavist den store Vildfarelse, at der skulde være Tale om en Side af Sagen, som interessere de Retsskyldige, og en anden Side, som interessere den store Del af Befolkningen, idet jeg paastaar, at denne Lov interessere Befolkningen lige saa fuldt som den anden Lov. Men jeg kommer til den anden Side af Sagen, til den Betragtning nemlig, at man virkelig skulde fremme Gebyrloven ved at holde den Lov, hvorom der her er Spørgsmaal,

tilbage. Jeg havde Leilighed til ganske kort at udtale mig derom ved Sagens 2den Behandling her i Thinget. Det er ikke mig, som skal fremme Gebyrloven, det er Finansministeren. Ved Slutningen af forrige Samling, blev det udtalt, at man vilde gjøre Sit til at bringe Forslag til en Forandring af Gebyrerne frem i den paafølgende Session, og jeg har gjort opmærksom paa, at dette Løfte er blevet indfriet. Ligesom dette synes mig at være et Vidnesbyrd om, at der er Villighed til paa dette Omraade at imødekomme de Ønsker, der næres i Folkethinget saavel som i hele Landet, saaledes foreligger der, saa vidt jeg fornaar at se, Intet, der berettiger til at tvivle om, at ikke den samme Villighed skulde være tilstede i Fremtiden. Men dette synes mig i alt Fald aldeles klart, at, hvad enten man lader denne Lov komme ud eller ikke, saa er Sagen ikke Justitsministerens, men Finansministerens. Ja, det ærede Medlem antydede, at ligesom det var blevet udtalt under en Forespørgsel i Samlingen 1867—68, at man muligens kunde bruge Justitsministeren til at presse paa Finansministeren, saaledes kunde dette maafee ogsaa komme til at gjælde i Fremtiden. Nu vil jeg ganske overlade til de Herrer at afgjøre, efter det Kjendskab, de tro at have til Forhold, Personligheder og saa fremdeles, hvorvidt der er nogen Sandsynlighed for, at Justitsministeren, som de jo have lært at kjende som en meget søielig og fredelig Mand, skulde kunne udøve nogen særdeles Indflydelse paa sin Kollega Finansministeren. Men jeg har tilladt mig at gjøre opmærksom paa ved denne Sags 2den Behandling, at der behøves i Virkeligheden ingen som helst Pression paa Finansministeren, idet det er hans bestemte Duffe at gennemføre en Reform paa Skiftegebyrernes Omraade, og hvis der overhovedet skulde blive Spørgsmaal om nogen Pression, saa vilde Justitsministeren i alt Fald ikke kunne anse det for rigtigt, for at faae gennemført en Reform, der ligger ham paa Sinde, at søge at formaa sin Kollega, Finansministeren, til at stille sig paa en anden Maade lige over for Landets Finantser, end Finansministeren anser det for at være forvarligt. Ligesom jeg for mit Vedkommende vilde anse mig for berettiget og forpligtet til at tilbagevise Forandringer fra anden Side til mig om at gjøre Noget, som jeg ikke anfaa for at være rigtigt efter min bestemte Overbevisning, lige saa lidt kunde det falde mig ind at ville forsøge paa at gjøre nogen Indflydelse gjældende paa Andre i Forhold, som vedkomme dem, og hvorfor de have Ansvar, saa at jeg skulde søge at faae dem til